

ærede Medlem fra Verninge vil gøre, og det er, fordi han uvilkaarligt erkender dette, at han ikke tør bygge denne Forsikring paa frivillig Forsikring, men siger: Skal vi Forsikringens Vej, maa vi bryde med den Forsikringstanke, der ellers findes nedlagt i den danske Lovgivning, og gaa til den tvungne Forsikring. Derfor kommer han til den unge 18-aarige og siger: fra dit 18de til dit 33te Aar skal du indbetale 24 Kr. om Aaret i et Forsikringsinstitut. Mange af dem, han kommer til, ved med fuldkommen Vished, at de intet opnaar, fordi de ikke naar Alderen, en anden Del af dem vil sige: Vi kommer her til at indbetale til noget, som vi forhaabentlig ikke faar Anvendelse for.

Det ejendommelige ved det Forsikringsinstitut, som det ærede Medlem bygger op, er, at de, for hvem Indbetalingen er vanskeligst, vil vide, at den Indbetaling maaske ikke kommer dem til gode, fordi de arbejder under fattige Kaar og har mindre Udsigt til at naa den høje Alder end andre. Derfor er alle de frivillige Forsikringer, som det er lykkedes at gennemføre for dem, der har Raad til det, heller ikke væsentlig byggede paa, at vedkommende maaske modtager et Beløb om Aaret i Alderdommen, men er byggede paa en Vished om, at de faar deres Forsikringsbeløb tilbage, Visheden om, at Forsikringsbeløbet bliver godtgjort ved en Udbetaling, enten medens de lever, naar de er gamle, eller i alt Fald ved deres Død. Men det ærede Medlems Forsikringsinstitut bygger paa, at en meget stor Del af dem, som forsikrer sig paa denne Maade, intet som helst Vederlag faar for de Indbetalinger, som finder Sted, og endvidere bygger dette Institut paa den socialt uhyggelige Tanke, Kopskattens Tanke. Fremdeles bygger det paa en uheldsvanger — maaske dog ikke set fra det Synspunkt, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds udviklede — en uheldsvanger, en uheldig Opsamling af Kapital og mægtig Administration af dette kæmpe-mæssige Milliardkapitalinstitut.

Mod dette tvungne Forsikringsprincip, byggende paa en Kopskat, der afkræver den vanskeligst stillede Del af Befolkningen i de unge Aar et Beløb, som den ikke vil have Evne til at erlægge uden Savn og med stor Mulighed for overhovedet ikke at opnaa noget derfor, føler jeg mig overbevist om, at det danske Folk vil vende sig, og at det ærede Medlem derfor ikke havde fjerneste Ret i sin Udtalelse i Gaar om, at der skulde være Flertal i Folket for

denne Tanke. Det Princip, som stilles op imod dette, er det Princip, som siger: Den, der arbejder, skal vide, at han faar i alt Fald Tryghed i sin Alderdom, selv om Livet gaar ham imod, den Tryghed, som ligger i, at Staten da vil sikre ham en lille Efterløn, der sammenlagt med, hvad han selv har eller kan erhverve, sikrer ham et nødtørftigt Livsophold under saadanne Former, at han bevarer sin Uafhængighed og Selvstændighed. Denne Ret kan sikres, saaledes som i Lovforslaget her ved Minimumstakster eller, som det er foreslaaet af andre, ved faste Takster. Anvender man Minimumstakster paa den Maade, som her er foreslaaet i Forbindelse med, at disse indtræder, naar man har under et vist Beløb i Indtægt, og i nogen Grad kombinerer det med et Skøn, vil der imidlertid indtræffe Tilfælde, som jeg tror, man ved en noget anden Ordning kunde løse paa en bedre Maade. Er nemlig Indtægten større end det Beløb, man anser det for rigtigt at sætte som Grænse for at bevare Retten til en Pension, saa kommer Spørgsmaalet, om det ikke er rigtigt at indføre Bestemmelser om, at hvis man har noget mere, skal derfor Pensionsretten ikke fortabes. Jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa et Forslag, som Landbrugslærer Jens Johansen Ladelund har udarbejdet, og som gaar ud paa, at en Indtægt paa indtil x Kr. ikke skal have Indflydelse paa Pensionens Størrelse, og selv om Personen har over x Kr. i aarlig Indtægt, bliver Understøttelsen dog ikke formindsket med et saa stort Beløb, som hans Indtægt er større end x Kr., men kun med Halvdelen heraf indtil en Indtægt af y Kr. Jeg har indsat Bogstaver i Stedet for Tal, fordi det ikke vil være rigtigt at operere med Tal for Øjeblikket; alle vore Forhold i Øjeblikket er saa usikre, at ethvert Tal, som man nævner, set i Forhold til den nuværende Tilstand, maaske vil være urigtigt, naar den endelige Afgørelse træffes. Men til Klargørelse af Forslaget skal jeg nævne de Tal, som Landbrugslærer Jens Johansen Ladelund er gaaet ud fra, det vil tydeligere end en saadan Definition vise Tanken. Han gaar ud fra, at 150 Kr. er det Beløb, som enhver skal have Ret til at have i Indtægt, uden at det faar Indflydelse paa Pensionens Størrelse, og han sætter denne til 300 Kr.; den, som har 150 Kr., faar altsaa 300 Kr. i Pension, han vil altsaa i alt faa 450 Kr. Hvis nu vedkommendes Indtægt ikke er 150 Kr., men 50 Kr. mere, nemlig 200 Kr., fore-